Artikel 45 vragen

Aan: College van B&W Zwolle

Van: Fractie Socialistische Partij, Sandra Drost

Datum: 8 april 2026

Geacht college,

Op maandag 13 april 2026 wordt de raad voorgesteld te besluiten om het wijzigingsbesluit verordening maatschappelijke ondersteuning 2024 vast te stellen. Naar aanleiding van de gewijzigde verordening heb ik enkele vragen over een aantal punten in de oorspronkelijke verordening, die ook in de gewijzigde verordening blijven staan.

1. In bijlage 2, artikel 2.7.2. is te lezen: ‘Indien gehuwden of gelijkgesteld aan gehuwden beiden in aanmerking komen voor een vervoersvoorziening, wordt het budget vastgesteld op niet meer dan anderhalf maal de bedragen genoemd in het Financieel Besluit’

Is getoetst of gehuwden of gelijkgesteld aan gehuwden tevreden zijn met het hen toegekende budget voor een vervoersvoorziening, en gaat het college er niet teveel van uit dat samenwonende partners een gedeeld sociaal leven hebben en of in verhouding bijvoorbeeld minder medische afspraken dan individuele cliënten, waardoor zij minder gebruik hoeven te maken van de voorziening? Wanneer dit niet is getoetst, is het college bereid dit alsnog te doen, en zo nee, waarom niet?

2. In bijlage 2, artikel 2.9. is te lezen: ‘Met inachtneming van artikel 2.2 van deze verordening kan een cliënt in aanmerking komen voor dagbesteding als’… ‘De cliënt als gevolg van een beperking of specifieke omstandigheid onvoldoende in staat is om zelf of met behulp van zijn netwerk of in een algemene voorziening zinvolle tijdsinvulling met sociale contacten of deelname aan het maatschappelijk verkeer te organiseren..’

De SP vindt dat het doel en resultaat van dagbesteding niet hetzelfde is als dat van sociale contacten en activiteiten als bijvoorbeeld wandelen, een spelletje spelen, of samen een museum bezoeken, ook al zijn zij beide van grote waarde. Een goede dagbestedingsplek zorgt ervoor dat mensen zich maatschappelijk betrokken voelen, het gevoel hebben een actieve bijdrage aan de maatschappij te leveren, maar daarnaast ontwikkelmogelijkheden hebben; in vaardigheden, en daarmee eventueel doorstroom naar bijvoorbeeld vrijwilligerswerk met minder of zonder begeleiding of zelfs een betaalde baan. Door ontwikkelde vaardigheden kan de cliënt op eigen competenties terugvallen en is daarmee minder afhankelijk van het informele netwerk, maar ook van voorzieningen van de gemeente.

De SP ziet dagbesteding als de eerste sport van de participatieladder. Veel cliënten kunnen niet direct doorstromen naar vrijwilligerswerk of andere vormen van participatie; zij hebben eerst een veilige, begeleide omgeving nodig om vaardigheden, zelfvertrouwen en ritme op te bouwen. Door dagbesteding te weigeren op basis van het argument dat iemand ook informele activiteiten kan doen, wordt juist die cruciale eerste stap weggehaald. Daarmee vergroot de gemeente de afstand tot de maatschappij, terwijl het doel zou moeten zijn die afstand te verkleinen, waar de gemeente op stuurt door in te zetten op activering van cliënten, maar tegelijkertijd de mogelijkheden hiertoe beperkt.

Deelt het college de mening van de SP dat het niet toestaan van dagbesteding op bovengenoemde grond belemmerend kan zijn voor cliënten die het juist belangrijk vinden van betekenis te zijn voor de maatschappij en de ontwikkeling van vaardigheden van cliënten hierdoor kan stagneren? Zo niet, waarom niet?

3. Is het college bereid om naar aanleiding van het antwoord op vraag twee te overwegen deze regel te wijzigen of schrappen, en zo nee, waarom niet?

Met vriendelijke groet,

Sandra Drost,

SP fractie

-